

LUNDS
UNIVERSITET

Lunds Universitet
Sociologiska institutionen

När mord blir underhållning

En kvalitativ studie om hur true crime-poddar förhåller sig till offerskap, förövarskap, narrativ och emotioner

Författare: Lindh, Celina & Werther, Elina

Kandidatuppsats: SOCK08, 15 hp

Vårterminen 2021

Handledare: Malin Åkerström

Abstrakt

Författare: Lindh, Celina & Werther, Elina

Titel: När mord blir underhållning

Kandidatuppsats: SOCK08, 15 hp

Handledare: Malin Åkerström

Sociologiska institutionen, vårterminen 2021

Syftet med studien är att undersöka hur brottsnarrativet utformas i true crime-poddar. Uppsatsens utgångspunkter är att besvara frågorna: Hur skildras offer och förövare? Hur används narrativa tekniker? Vilka emotioner urskiljs och hur används de? Studien genomförs med bakgrund i true crime-poddars framväxt de senaste åren, då tidigare forskning påvisar att dessa har en stor påverkan i samhället. Narrativa metoder tillämpas på tre utvalda true crime-poddar. Materialet analyseras därefter utifrån Christies (1986) definitioner av *ideala offer* och *förövare*, Gregorious (2011) analys om narrativ av seriemördare, Johanssons (2005) teorier och begrepp om narrativ, Wykes (2001) forskning om narrativ inom media och Kotisovas (2019) studie om emotioner i journalistik. Slutsatserna utifrån de tre frågeställningarna är sammanfattningsvis att vissa av offren som skildras i poddarna överensstämmer med Christies ideala offer medan andra inte får legitim offerstatus. Detsamma gäller för de skildrade förövarna där även några av Gregorious narrativa tekniker kan urskiljas. Ett flertal tekniker utifrån Johanssons narrativa teorier används i återberättandet. Användningen skiljer sig poddarna emellan och det antas bero på organisatoriska och innehållsmässiga faktorer. Emotioner förekommer i samtliga podcasts men i varierande utsträckning och uttrycks av olika aktörer. Förekomsten av emotioner kan emellertid vara betydelsefull för att skapa engagemang för fallen som behandlas.

Nyckelord: *True crime, podcasts, offer, förövare, narrativ, emotioner*

Innehållsförteckning

1. Inledning	3
1.1 Syfte och frågeställning	5
2. Tidigare forskning	5
3. Metod	8
3.1 Metodval	8
3.2 Material	9
3.3 Urval	11
3.5 Metod för analys	13
4. Teoretiska utgångspunkter	14
4.1 Ideala offer	14
4.2 Narrativ om seriemördare	14
4.2 Narrativ teori och metod.....	16
4.3 Nyheter, brott och kultur	17
4.4 Medier och emotioner	17
5. Resultat och analys	18
5.1 Resultat	18
5.1.1 My Favorite Murder.....	18
5.1.2 Spöktimmen	20
5.1.3 P3 Dokumentär	22
5.2 Analys	24
5.2.1 Offer	24
5.2.2 Förövare	26
5.2.3 Narrativ	29
5.2.4 Emotioner	34
6. Slutsats	36
7. Referenslista	39
7.1 Tryckta böcker	39
7.2 Vetenskapliga artiklar.....	39
7.3 Hemsidor	40
7.4 Tidskrifter	41
7.5 Podcasts	42

1. Inledning

- “That was horrifying, thank you! Good job!” (G)
- “I mean, that’s what we do, that’s what we like!” (K)
- (skratt) (49:15)

Vad handlar ovanstående dialog om? En spökhistoria? En personlig berättelse? Handlingen i en TV-serie? Nej, detta citat kommer från en konversation mellan två programledare som just diskuterat ett mordfall i den populära true crime-podcasten *My Favorite Murder*. Mordfallet de kommenterar är känt som “The Kunz Family Murders” som ägde rum i USA år 1987 då fem personer ur familjen Kunz mördades, och deras mördare blev aldrig identifierad och dömd. Programledarnas skämtsamma jargong hör inte till det ovanliga, snarare tvärtom. Ytterligare en dialog, denna gång om offren i fallet, från avsnitt 139, *A Hundred Feelings*, påvisar just detta:

- “They had no friends at all either to speak of” (K)
- “Their only friend was porn” (G)
- “Aww!” (skratt) (33:20)

My Favorite Murder toppar flera listor för de mest populära poddarna i USA och det är även en av de största inom genren *true crime* tillsammans med poddar som *Dateline* och *The Apology Line* (Newsweek, 2021). Trots poddens popularitet genomsyras flera diskussionsforum av kritik från lyssnare. Kritiken som tas upp berör ofta programledarnas skämtande om de fall som diskuteras. I underforumet “r/TrueCrimePodcasts” har en fråga ställts av en anonym användare kring hur andra Reddit-användare förhåller sig till *My Favorite Murder*; frågan lyder: “Anyone else kind of annoyed with MFM?”. En person kommenterar följande:

“I’m a huge true crime podcast fan, but this one was never a favorite. I like both the hosts. They’ve got great personality and chemistry on the show. That being said, I’m always put off by someone telling a story of someone’s murder and they’re laughing.(...)” (pzzld1, 2020)

I skrivande stund indikerar den svenska statistiken över de mest lyssnade poddarna en liknande trend som i USA, nämligen att true crime-genren har ett starkt fäste bland allmänheten. Poddindex (u.å. a) visar att poddar såsom *Rättegångspodden*, *Spöktimmen* och *P3 Krim* finns på listan över de tjugo populäraste poddarna med 120 000 till 280 000 lyssnare i veckan. Samtliga av dessa podcasts behandlar verkliga brott, förövare och offer som återberättas av programledarna.

Allmänhetens stora intresse för brott är långt ifrån ett nytt fenomen. Enligt Nationalencyklopedin (u.å.) började verkliga berättelser om brott och förövare spridas redan på 1500-talet, då i form av exempelvis pamfletter och böcker, och på 1700- och 1800-talen blev en månatlig bulletin om Londonfängelsets avrättningar en bästsäljare i Storbritannien. Under mitten av 1980-talet, långt före poddarnas tid, skrev Jack Katz (1987) en artikel om det stora intresset för brott som skildras i nyhetsmedia. Han menar att det som driver människor till att läsa om brott inte nödvändigtvis är ett morbidity intresse, utan att det snarare är ett sätt för dem att bli påmindas om att de själva inte är moraliskt avtrubbade. Att ta upp dagstidningen och förfasas över fruktansvärda handlingar som andra begår ger dem en tillfredsställande känsla av att inte vara likgiltiga. Katz poängterar exempelvis att människor reagerar betydligt mer på brott och våld mot personer, än vad de gör när det handlar om angrepp mot egendom. De moraliska dilemman som brotten som rapporteras i nyhetsmedia ger upphov till hos människor fungerar som en påminnelse och "träning" av deras moraliska principer, som även kan appliceras på vardagliga situationer. I och med teknologins utveckling och framväxten av media såsom poddar, finns det idag ännu fler möjligheter att lyssna på skildringar av verkliga brott än vad det fanns när Katz skrev sin artikel. Med tillgång till en smartphone eller en dator kan användare ta del av dessa berättelser när och var de vill. En följd av detta är även att den diskussion Katz förde kring nyhetsvärdet av brott på 1980-talet blir alltmer relevant idag. Hur ser återberättelserna av verkliga brott egentligen ut i true crime-poddar?

TV-serien *Making a Murderer* som under ett decennium följer en potentiellt felaktigt dömd man i USA har sedan dess premiär år 2015 skapat stora rubriker. D'Addario (2016) skriver om seriens inverkan i det amerikanska samhället och hur serier som denna kan ha större konsekvenser än skaparna förväntade sig. D'Addario resonerar kring hur tittare påverkas, vilket inte är ämnet för denna uppsats. Men en annan konsekvens av seriens popularitet kan vara att den inspirerat liknande dramadokumentärer. Sedan Netflix-seriens premiär har

utbudet av true crime poddar ökat. Eftersom true crime-poddar berör liknande ämnen kan det vara relevant att uppmärksamma diskussioner som D’Addario gör om hur *Making a Murderer* berättas. En sådan diskussion berör poddarnas narrativ kring centrala aspekter i skildringarna, det vill säga hur berättarna skapar en berättelse utifrån ett verkligt brott. Då poddar är ett förhållandevis nytt mediefenomen är ämnet relativt outforskat.

1.2 Syfte och frågeställning

Syftet med vår studie är följaktligen att undersöka hur brottsnarrativet utformas i true crime-poddar. Studiens frågeställningar är följande:

1. Hur skildras offer respektive förövare i true crime-poddar?
2. Hur används narrativa tekniker i true crime-poddar?
3. Hur används emotioner i true crime-poddar?

2. Tidigare forskning

Hayward och Hall (2021) skriver om true crime-genren *Nordic noir* och hur dess fäste i Skandinavien kommit att bli så starkt samt hur genren karakteriseras. *Nordic noir* beskrivs som ett kulturellt fenomen, främst genom 2000-talets nordiska TV-serier såsom *Broen/Bron* och *Forbrydelsen* och kriminalromaner av Jo Nesbø och Stieg Larsson. Begreppet *Nordic noir* myntades av en TV-recensent från *The Guardian* år 2012 då den svenska serien *Den fördömde* beskrevs som just “mörk” (Wollaston, 2012). Narrativet i genren beskrivs som vardagligt, socialt kritiskt och dess estetik som mörk och oroande. Hayward och Hall finner tre teman som definierar genren: den skandinaviska atmosfären, de emotionellt och psykologiskt drabbade huvudkaraktärerna och den kritiska tonen mot skandinavisk välfärd. Genrens popularitet anses bero på de psykologiskt komplexa karaktärerna och dess realistiska skildring av det skandinaviska samhället. Den extrema skildringen kan dock enligt Hayward och Hall också tolkas som en urartning. Istället för att skildra en sanningsenlig historia har *Nordic noir* tappat greppet om dess realism. Genren består nu av ett förskjutet narrativ av det skandinaviska samhället där sociala problem överdramatiseras för underhållningens skull. Sammanfattningsvis drar författarna slutsatsen att true crime genren skildrar en ofta överdriven illustration av ett problematiskt samhälle, men som ändå fängslar

tittaren/läsaren på grund av dess nytänkande och dystopiska berättelser. Utöver underhållningssyftet finns det enligt författarna en förväntan att kunna utöva en politisk påverkan.

I tidskriften *The Radio Journal* skriver Boling (2019) om sin studie där true crime-poddar har undersökts utifrån ett kulturellt perspektiv. Studien undersöker hur poddarna påverkar true crime-genren, den allmänna uppfattningen om ämnet och det straffrättsliga systemet. Boling argumenterar för att true crime-poddars inverkan på rättssystemet kan vara omfattande. Poddarna kan i framtiden utmana det straffrättsliga systemet och även initiera en omorganisering av media. Artikeln introducerar genren genom den omåttligt populära podcasten *Serial* och hur den så kallade "Serial-effekten" alstrade en expansion inom genren och mediaformatet. Effekten är även märkbar för domstolarna på grund av uppmärksammade fall där förövarens skuld ifrågasatts.

Boling fortsätter med en redogörelse för hur true crime-poddar vanligtvis struktureras. Poddarna kan variera från att vara rättsligt korrekta och objektiva till att vara mer avslappnade så som "skvaller" två bekanta emellan. De sanna historier som berättas med ett fiktivt narrativ suddar ut den annars tydliga linjen mellan nyhet och underhållning. Den stora efterfrågan förklarar enligt Boling varför så många olika format används inom genren. En av studiens frågeställningar berör programledarnas tekniker för att balansera mellan de normer som finns runt journalistikens objektivitet och etiska överväganden kring true crime. Studiens resultat visar att programledarna själva tycks tänka på att inte påverka lyssnarnas åsikter utan poddarna görs för att lyssnarna ska kunna dra sina egna slutsatser. Boling diskuterar avslutningsvis de konsekvenser poddarna har. Utöver de fall som domstolar uppmanats att bedöma en andra gång visar oberoende projekt, som arbetar för att fria de felaktigt dömda, att det skett en ökning av donationer, stöd för de åtalade, antalet tips om brottsfall och researchstöd i utredningar.

Williams (2020) beskriver hur true crime-genren har fått en explosionsartad tillväxt i USA, och ställer i sin artikel frågan om huruvida personerna som var inblandade i de verkliga fallen exploateras på ett skadligt och oetiskt sätt. Regissörer och producenter av TV-program, filmer och podcasts använder sig av verkliga brott för att fånga människors intresse, oftast utan att först fråga offer eller deras anhöriga om lov. Detta är enligt Williams problematiskt då dessa personer tvingas återuppleva traumatiska händelser utan att själva kunna kontrollera hur deras

berättelse framställs. Som exempel på detta nämner Williams dokumentären *Making a Murderer*, där huvudpersonen är den morddömde Steven Avery. Dokumentären följer även Teresa Halbach, som var mordoffret. Trots att hennes familj specifikt bett om att de inte skulle använda berättelsen om Halbach, skildras den ändå i *Making a Murderer* tillsammans med hennes fulla namn och fotografier av henne. Dessutom används berättelsen och fotografierna på ett sätt som ämnar att väcka sympati för Avery på grund av hur han behandlades av rättsväsendet.

Sammanfattningsvis rekommenderar Williams införandet av skydd av offers rättigheter när det kommer till journalistik. Han menar att offer för hemska brott och deras anhöriga redan har lidit tillräckligt mycket till följd av händelserna de genomlevt, och att media som skildrar deras berättelse utan tillåtelse bidrar till ännu mer onödigt lidande för dem. Därför borde offren eller deras anhöriga själva få bestämma huruvida deras berättelser ska skildras i true crime-media eller inte.

Till skillnad från Williams fokuserar Buozis (2017) på en mer potentiellt positiv konsekvens av att verkliga fall skildras i true crime-media. Han skriver om hur dessa typer av media kan bidra till att ge en röst åt de anklagade. Som exempel tar han upp podden *Serial*, vars första säsong handlade om Adnan Syed som blev anklagad för att ha mördat sin flickvän. Syeds tankar och åsikter om de bevis som lades fram i rättegången diskuteras, såväl som händelseförloppet i sin helhet. Buozis utgår från ett kritiskt perspektiv då han diskuterar hur *Serial* utmanar det som framställts som "sanning" i fallet, och hans slutsats blev att kritiska journalisters arbete kan påverka utfallet i straffrättsliga fall. Ett exempel på detta är dokumentärfilmen *The Thin Blue Line*, som ledde till att en tidigare skyldigförklarad och dömd individ blev frikänd.

Yardley et al (2019) studerar vilken inverkan nyuppkomna true crime-poddar har haft och än idag har i utvecklingen av just true crime-genren. Den påtagliga expansionen av true crime-poddar förmodas bero på samtidens sociala och kulturella liberalisering och dess progressiva idéer. En tidig observation som görs i artikeln är att poddarna gett upphov till en förändring i lyssnarnas kännedom och insikt i kriminalitet och rättssystemet. Yardley et al finner att emotioner spelar en avgörande roll i poddarnas popularitet och influens hos lyssnarna. Genom att föra en emotionellt grundad diskussion kring brott når innehållet ut på ett tydligare vis eftersom ämnets emotionella dimensioner uppmärksammas. Poddarna för

dessutom relevanta diskussioner kring offer och förbrytare. Istället för de mer konventionella resonemangen där rollerna är självskrivna tillåter poddarna en mer öppen tolkning där gränsen mellan de två suddas ut och ifrågasätts. Andra diskussioner som förs berör de kriminologiskt relevanta *makro-* och *mikroperspektiven*. Poddarna belyser därmed ämnen som förklarar samhället genom både stor- och småskaliga perspektiv. Författarna uppmärksammar likaså poddarnas svaga sidor. Trots de djupgående och nyanserade diskussionerna kan programledarna tappa förtroendet när de tvärvänder för att ge utrymme till sponsorer. Programledarna som tidigare uppmärksammade samhällets komplexa och problematiska natur uppmuntrar då till konsumtion. Detta förvrängda förhållande kan skapa ytterligare problematik till ämnet eftersom pålitligheten till källan ifrågasätts.

Den forskning som gjorts inom ämnet påvisar hur relevanta studier kring true crime-genren är, både utifrån poddar och andra mediaformat. De slutsatser som kan göras utifrån forskningen är att medias rapportering och publikens intresse har ett tydlig inflytande på samhällets rättsliga agerande och allmänhetens deltagande i processerna. Forskningen ger också exempel på hur brotten återberättas och iscensätts i underhållande syfte.

3. Metod

I följande metodavsnitt redovisas en genomgång av studiens material och valda metod, som följs av en redogörelse för urvalet av data. Därefter följer ett avsnitt som diskuterar hur analysen av materialet har genomförts och vilka metoder som använts för detta.

3.1 Metodval

För att besvara studiens frågeställningar kommer podcasts inom genren *true crime* att studeras. Vid besvarandet av frågeställningen måste dess teman brytas ned och preciseras. De teman som undersöks är: *offer*, *förövare*, *narrativ* och *emotioner*. De valda undersökningsområdena har inspirerats av D'Addarios (2015) tydliga tema rörande ett programs bakomliggande förhållningssätt som tar i beaktan hur dess publik tolkar innehållet utifrån just dessa. Temat *offer* inbegriper om och hur ett offer beskrivs och skildras i poddarna. Detsamma studeras för temat *förövare*. *Emotioner* omfattar de känslouttryck, åsikter och/eller synpunkter som framkommer ur skildrandet av brotten. *Narrativet* innefattar

de tekniker som används vid återberättandet av brotten och vilka funktioner de är ämnade att ha i sammanhanget.

Empirin dokumenteras genom anteckningar. Av de olika slags fältanteckningar som Bryman (2016, s. 536–537) beskriver kommer följande tre, i varierande grad, att användas. *Mentala noteringar* görs då empirin är upprepande eller när något mer övergripande noteras som inte behöver antecknas, exempelvis vilken programledare som pratar och hur personen pratar. Anteckningarna är också *provisoriska* eller *preliminära* då kortare anteckningar måste göras innan tillfälle finns att anteckna mer djupgående. Detta kan vara nyckelord för längre citat som kommer lyssnas på flera gånger därefter. Vi för även *fullständiga* anteckningar som är detaljerade och utförligt skrivna. Anteckningarna förs med hjälp av digitala dokument. Eftersom anteckningarna är långa och informellt skrivna kommer kortfattade versioner att presenteras i resultatavsnittet.

För att undersöka materialet kommer kvalitativa metoder att användas. Metoderna används enligt Bryman (2016, s. 454–493) så att variationer och komplexitet kan fångas upp kring de ämnen som undersöks för att skapa en mer detaljerad och mångsidig förståelse än en kvantitativ undersökning medger. Kvalitativa metoder är ofta mindre strukturerade och mer spontana är de kvantitativa. Då vår studie, som syftar till att diskutera flera teman och lyfter fram formuleringar, är denna diskuterande och meningsskapande metod lämplig. Vid analysen av poddavsnitten har narrativ metod tillämpats. Utifrån det teoretiska ramverket har en induktiv metod använts vilket innebär att slutsatser dragits utifrån empirin som samlats in, sammanställts och kodats. (Bryman, 2016, s. 47–50)

3.2 Material

Poddarna som studien baseras på är följande: *My Favorite Murder*, *Spöktimmen* och *P3 Dokumentär*. Dessa poddar skiljer sig åt när det kommer till struktur, styre och programledarnas auktoritet.

My Favorite Murder har sedan dess start år 2016 hunnit placera sig bland de tio mest lyssnade poddarna i USA med över 35 miljoner nedladdningar av avsnitten varje månad år 2020 (Shapiro, 2020). Podden produceras av den egenägda poddplattformen *Exactly Right*. Samtliga avsnitt berör mordfall, och har titlar som inte direkt nämner fallen som tas upp, men

som ger en liten ledtråd till teman som berörs för att skapa intresse. Enligt en lista från Thrillist (Bell, 2020) är några av de bästa avsnitten *Breakfast Wine* från juni 2017, *Errant Duct Tape* från juni 2018, och *Coincidence Island* från juli 2018. Poddens popularitet antas bero på de två kvinnliga programledarnas mörka humor när uppmärksammade mordfall diskuteras. Enligt podcastens beskrivning turas programledarna om att berätta om sina "favoriter" av kända mordfall blandat med egenupplevda händelser från vänner och fans (Spotify).

Spöktimmen produceras av poddplattformen Acast och behandlar teman såsom true crime, spökhistorier, och lyssnarberättelser (Acast, u.å.). Beskrivningen lyder: "En podcast om sanna kriminalfall och gåtfulla mysterier." (Spotify). Det första avsnittet av podden sändes i oktober år 2016, och den är nu inne på sin tionde säsong. I skrivande stund har 132 avsnitt sänts, och varje tisdags släpps ett nytt. Antalet fall som behandlas varierar mellan avsnitten, men vanligtvis innehåller varje avsnitt två huvudsakliga fall eller historier. Beroende på vilket ämne som diskuteras döps avsnittet utifrån det. När samma ämne diskuteras i flera avsnitt adderas en siffra beroende på vilket i följd det är. Exempel på avsnitt är: *Ouppklarade mord 5* från maj år 2020, *Turismord* från augusti år 2020 och *Lyssnarberättelser 4* från december år 2019. Skildringarna berättas av två programledare som båda är utbildade journalister. Enligt Poddindex (u.å. b) har *Spöktimmen* haft lyssnarsiffror som sträckt sig från cirka 250 000 till 280 000 under de senaste fem veckorna.

På Sveriges Radios hemsida lyder beskrivningen av *P3 Dokumentär*: "Sveriges största podd om vår tids mest spännande händelser" (Sveriges Radio, 2021). Det statsägda massmedieföretaget beskriver journalistiken som trovärdig och opartisk samt som oberoende i förhållande till religiösa, politiska, ekonomiska, offentliga och privata särintressen. Podden har enligt Poddtoppen (u.å. a-d) varit den podd som placerats allra högst på listan över Sveriges mest lyssnade poddar sedan år 2018. Enligt Sveriges Radios (u.å.) egna statistik är några av poddens mest lyssnade avsnitt: *Dubbelmordet i Linköping* från november år 2020, *Familjen - Tonårsligan från Borlänge* från augusti år 2020 och *Blodskandalen* som släpptes i juli år 2020.

Vid sökandet av relevant teori och forskning användes ett antal databaser och sökmotorer. Bland dessa gav Google Scholar och LUBSearch flest användbara träffar. Litteraturen som efterfrågades var nästintill uteslutande skriven på engelska och på grund av detta anpassades

sökorden. För att på lättaste sätt hitta material i form av artiklar och litteratur bör språkbruket anpassas efter det som finns i källorna som söks efter. Det är även viktigt att hitta synonymmer och alternativa termer samt använda sig av nyckelord som är relevanta i sammanhanget (Bryman, 2016, s. 154–157). Orden och fraserna som användes i sökningen var: “true crime”, “podcasts”, “true crime victims” och “narrative AND true crime”.

3.3 Urval

Vid ett urval av data är det enligt Luker (2008, s. 99) av stor betydelse att veta vilken data som behövs och sedermera hur den aktuella empirin ska samlas in. Empirin som behövs i denna studie är innehållet och återberättandet av ett brott i en true crime-podcast. Hur urvalet i den mediabaserade källan ska avgränsas kan bestämmas med hjälp av Brymans direktiv: vilken media ska användas? Vilken del av media ska urvalet baseras på? Hur mycket av källan ska användas? (2016, s. 361–369). Den media som ska användas är podcasts från genren *true crime* eller *verkliga brott* som kategorin benämns i svenska sammanhang. Utifrån studiens omfattning begränsades antalet podcasts till tre stycken. Poddarna valdes ut baserat på antal lyssnare, relevans till valda teman och dess skillnader gentemot varandra. Vi har begränsat oss till två avsnitt per podcast, sammanlagt har vi alltså studerat sex fullständiga avsnitt.

Fem av avsnitten från de tre poddarna valdes genom ett slumpmässigt urval där kriterierna var att avsnittet skulle handla om kidnappningar eller mord. Ett undantag var avsnittet som skulle beröra mord i *My Favorite Murder*, där samtliga avsnitt handlar om mordfall. Därför räckte det inte att endast göra den avgränsning som gjorts för övriga poddar, utan ytterligare en avgränsning fick göras för att välja ut vilket avsnitt som skulle användas. Denna baserades på en google-sökning på de “bästa avsnitten”, där en lista från Thrillist (Bell, 2020) med de bästa avsnitten enligt författaren fanns med. Därifrån valdes ett avsnitt då det enligt listan var perfekt för personer som inte lyssnat på podden innan och vill ha en bra översikt av poddens ämnen och programledarnas jargong.

Brottsfallen som berörs i avsnitten är snarlika i definitionerna av brotten och i skildrandet av händelserna. Ett avsnitt från varje podd berör ett eller flera fall av *mord* som enligt Brottsbalken ((2019:805) 3 kap. 1 §) innefattar att den som berövar en annan livet, döms för mord. Den andra brottstypen som ska redogöras för är *kidnappning* vilket i Brottsbalken

((2009:396) 4 kap. 1 §) definieras som *människorov*. Brottet rubriceras som *kidnappning* eller *kidnapping* i poddarna och framåt kommer även den vardagliga benämningen att användas i studien.

Medierna som Bryman (2016, s. 361–369) skriver om berör i första hand skrivna format där antalet ord är begränsningen men eftersom empirin i denna studie består av antal minuter får en liknande avgränsning göras utifrån media i ljudformat. Det finns ingen precis tidsram för ett återberättande av ett brott utan beroende på mängden relevant data i medierna får en avgränsning göras. Avsnittens längd och innehåll kan variera i olika grad och det finns därför inte ett maxantal minuter. De valda avsnitten varierar i längd, det kortaste är 71 minuter och det längsta 126 minuter. De valda poddarna skiljer sig även i upplägg. I *P3 Dokumentär* läggs fokus på ett fall medan *Spöktimmen* och *My Favorite Murder* vanligen tar upp två eller fler fall.

Urvalet för poddarna är homogent eftersom vi undersöker en mindre grupp där fokus läggs på uppsättningen. Gruppen som de utvalda poddarna tillhör är podcasts som kategoriseras under *verkliga brott* eller *true crime*. Poddarna har valts ut utifrån flera hemsidor och streamingtjänster, både på engelska och på svenska. Källorna som använts vid urvalet är: *Spotify*, *Poddtoppen* (u.å. e) och *Vulture* (2021). Uppsättningen i urvalet syftar på hur brotten återberättas och skildras i poddavsnittet. Urvalet kan också benämnas som typiska fall vilket enligt Patton undersöker det generella i en grupp (1990, s. 109–110). Eftersom datan även kan påvisa skillnader avsnitten emellan görs ett urval för kritiska fall. Genom kritiska fall problematiseras det som studeras och resultatet blir följaktligen mer välgrundat.

De etiska överväganden som gjorts i studien berör skaparna till de utvalda poddarna och anhöriga till de omnämnda i de verklighetsbaserade berättelserna. Då poddarna är offentliga kan alla ha tillgång till dem, och därför kan såväl skapare, programledare och de människor som berörs efterforskas via de undersökta poddarna. Vi har trots detta valt att låta programledarna för de tre poddarna förbli anonyma i studien eftersom att de som individer inte är en del av empirin.

3.4 Metod för analys

Podcasts består av avsnitt som berättar historier, och därför kommer en narrativ metod att användas för att genomföra analysen av materialet. Som Johansson (2005, s. 27–29) skriver, består användningen av narrativa metoder och analyser av tolkning och reflektion. Som forskare är det viktigt att inte endast söka efter en “sanning”, utan att vara öppen för flera olika sätt och möjligheter att tolka varje berättelse. Då syftet med användningen av true crime-poddar är just att tolka hur brott och dess aktörer framställs, passar det bra att använda en narrativ analys. Trots att narrativa analyser har många fördelar vid studiet av berättelser, finns det också potentiella nackdelar med metoden. Johansson (2005, s. 313–314) diskuterar till exempel det faktum att narrativa analyser bygger på tolkning, och att det i vissa fall kan vara svårt att veta huruvida tolkningen av materialet stämmer överens med verkligheten. På grund av detta är det viktigt att fundera över begrepp som validitet och reliabilitet. Validitet innebär att det som undersöks är relevant för sammanhanget, medan reliabilitet handlar om att undersökningarna sker på ett tillförlitligt sätt.

Rennstam och Wästerfors (2015, s. 57–62) beskriver tre olika former av narrativa analyser: (1) *tematisk analys*, (2) *strukturell analys*, och (3) *performativ analys*. En tematisk analys fokuserar främst på berättelsens innehåll, medan en strukturell analys lägger större vikt vid hur själva berättandet är uppbyggt. En performativ analys, även kallad dialogisk analys, syftar däremot till att uppmärksamma vem eller vilka berättelser riktar sig till, samt varför de formuleras på de sätt de gör. För att undersöka hur olika brottsfall skildras i poddavsnitt ska en kombination av en tematisk och en strukturell analys användas. Den tematiska analysen används för att undersöka det som faktiskt sägs om själva brotten, förövarna och offren, medan den strukturella analysen behövs för att undersöka berättandet som sådant. Detta kan exempelvis handla om hur programledarna har valt att berätta om fallen och hur de formulerar narrativen för att skapa spänning och intresse. Enligt Riessman (2008) kan dessa två analysmetoder med fördel kombineras, då det leder till ett större djup som kan vidga analysen.

4. Teoretiska utgångspunkter

4.1 Ideala offer

Enligt Christie (1986) är offerskap inte ett objektiva fenomen, utan istället skapas det utifrån personers definition av en situation. Han använder sig av termen *ideal victim* för att beskriva de personer som när de drabbas av ett brott med störst sannolikhet får legitim och komplett offerstatus. Dessa personer är inte nödvändigtvis de som löper störst risk för att falla offer för brott, utan de som har störst chans för att bli sedda som offer av andra personer. För att illustrera vad ett idealt offer är, använder sig Christie av ett exempel med en liten och gammal dam som går på gatan mitt på dagen, då hon är på väg hem efter att ha tagit hand om sin sjuka syster. Om denna lilla dam blir attackerad av en stor man som därefter tar hennes pengar och använder dem för att köpa alkohol, skulle hon i västerländska kulturer räknas som ett typiskt idealt offer. Vidare listas fem egenskaper eller kriterier som utgör ett idealt offer:

1. Offret är svagt.
2. Offret är upptaget med ett respektabelt projekt.
3. Offret är på en plats denne inte kan klandras för att vistas på.
4. Förövaren är stor och elak.
5. Förövaren har ingen relation till offret, utan är okänd.

Offret i Christies analys är även beroende av en idealisk förövare. I exemplet med den lilla damen är mannen som attackerade henne ett tydligt exempel på en ideal förövare. Han är stor och elak, har ingen relation till offret, och kan inte själv i situationen ses som ett offer av någon annan omständighet. Han är motsatsen till vem offret är. Förutom detta framställer Christie också ett idealt offer som en kvinna, medan den ideala förövaren är en man.

4.2 Narrativ om seriemördare

Gregoriou (2011) undersökte hur narrativ om seriemördare skapas. Hon menar inledningsvis att narrativ om brott i största allmänhet syftar till att representera det onormala, avvikande, och abnormalt hos mänskligheten. Vidare diskuterar Gregoriou hur journalister använder sig av språket för att skapa intresseväckande rubriker och nyhetsinslag. Detta gör de bland annat genom känslouttryck och överdrivna beskrivningar av händelser, och genom upprepningar av

specifika slagkraftiga uttryck. Förutom dessa journalistiska strategier menar Gregoriou att tidningarnas skildringar av seriemördare präglas av väldigt stereotypa beskrivningar. Dessa syftar främst till att upprätthålla bilden av seriemördare som galna monster som skiljer sig från vanliga människor.

Gregoriou (2011, s. 59–78) använder sig av två böcker skrivna av Cawthorne (1999, 2006) för att analysera true crime. Hon noterar bland annat att Cawthorne använder sig av många sensationalistiska litterära knep för att narrativen ska bli mer intressanta och spännande för läsarna. Exempel på sådana knep är kreativa metaforer och detaljerade miljö- och personbeskrivningar. I böckerna hittar Gregoriou även en tendens att beskriva vissa inblandade genom att använda deras efternamn, medan förnamn används för andra. Hon noterar att Cawthorne verkar använda efternamn när han skriver om de flesta mördare, medan förnamn används vid beskrivningar av offren och ibland de mördare han visar sympati för. Beskrivningarna av seriemördarna innehåller även många begrepp som hänvisar till deras celebritet, såsom “legendarisk” och referenser till att de blivit “förstasidesstoff” eller liknande. Seriemördarnas mordbana över åren liknas vid en karriär, och avbrott benämns som en “semester” eller “ledighet”. Genom begrepp som dessa argumenterar Gregoriou att seriemord normaliseras då de liknas vid “vanliga” människors liv. Dock används även metaforer som “naturliga predatorer” och dylikt som syftar till att avhumanisera seriemördarna och betona att de skiljer sig från vanliga människor. Sammanfattningsvis menar Gregoriou att det finns tre kriminella arketyper i true crime-narrativ: *monstret*, *vampyren*, och *det bortskämda barnet*. Monstret är någon som är född ond, och som ofta skiljer sig från vanliga människor både psykiskt och fysiskt. Vid beskrivningarna av dessa används ofta beskrivningar av hur “normala” de verkar sett utifrån, för att sedan kunna kontrastera detta. Vampyren har blivit ond med tiden på grund av exempelvis traumatiska händelser i barndomen, medan det bortskämda barnet kan ses som en kombination mellan monstret och vampyren. De tar inte ansvar för sina handlingar, och attraheras av brottsliga handlingar för att det är förbjudet enligt samhällets normer, och helt enkelt för att “de kan” och finner nöje i det.

Gregoriou (2011, s. 78-96) analyserar även narrativ om seriemördare i två böcker av Berry-Dee (2005, 2009). Han lägger i berättelserna stor vikt vid mördarnas bakgrunder, och några teman som kan återfinnas i narrativen är till exempel en traumatisk barndom, känslomässig skada, tidiga sociala svårigheter, ljugande, djurplågeri, ensamhet, och

överförande av skuld på andra. Skuld läggs ofta också på föräldrarna. Förutom dessa beskrivningar använder sig även Berry-Dee av metaforer som synliggör för läsarna att seriemördarna som omnämns är annorlunda från vanliga människor i det konventionella samhället. De blir till exempel liknade vid djävular, monster, och vilda djur.

4.3 Narrativ teori och metod

Narrativ teori innefattar enligt Johansson (2005) teorier om berättelsen och berättandet och narrativa metoder används för att samla in och analysera skriftliga eller muntliga berättelser. Metoden innefattar bland annat textanalys, observation, intervju och audiovisuell inspelning. Användningen av narrativ metod och analys har utöver sin tolkande karaktär även en reflexiv sida. Att anta ett reflexivt förhållningssätt innebär att relationen mellan den kunskap som produceras (vad) och sättet kunskapen görs på (hur) beaktas. Johansson beskriver vidare berättandet som *performance*. Framträdandet innefattar utöver det verbala berättandet också mimik, upprepningar, röstens modulering, fraser, tempoväxlingar, konstruerade dialoger och imitationer och betoning på utvalda ord och fraser. Tillvägagångssättet appliceras för att hålla publikens uppmärksamhet fången.

Berättandet sker alltid i *samspel* med publiken. Narrativet kan därmed se annorlunda ut utifrån publiken och de specifika förutsättningarna för just det tillfället. Därefter lyfts även de muntliga berättelsernas moraliska betydelse. Genom narrativet ska en moralisk poäng förmedlas som är i enlighet med den sociala gruppens normer och värderingar. En berättelse innehåller en handlingsram, karaktärer och miljö samt idéram eller tema. Handlingen centrerar runt en intrig som i sin tur består av faser där varje händelse leder till en ny situation och som allteftersom får en upplösning. För att händelserna ska ske måste karaktärerna få det att hända. Berättelsens huvudkaraktär kallas för *protagonist* och den som motarbetar den för *antagonist*. Berättelsen iscensätts alltid runt en konflikt och aktörerna befinner sig i en viss miljö som innefattar det rumsliga och temporala sammanhanget. Miljön kan specificeras i ett land, i ett rum, i en tidsepok och vad för objekt som existerar i sammanhanget. Berättelsens tema refererar bland annat till de sociala, kulturella och moraliska frågor som hjälper till att förklara varför saker och ting är som de är. En ytterligare del i ett narrativ är vändpunkter som markerar att en intrig ändrar riktning. Vändpunkter är avgörande för händelseförloppet för att markera var åhöraren är i historien och för att skapa spänning. Johansson understryker slutligen narrativets viktiga funktion i att skapa och återskapa identiteter och sociala

relationer. Genom berättandet kan en identitet målas upp och tydliggöras utifrån sammanhanget den befinner sig i.

4.4 Nyheter, brott och kultur

Wykes introducerar den forskningsbaserade boken *News, Crime and Culture* med att skriva: "Crime news mobilises the extremes of value judgements: it is about good and bad, innocent and guilty, heroes and villains, victims and abusers". (2001, s. 1). Nyheter om brott definierar enligt Wykes det kollektiva samvetet och dess morallagar. Sedan kriminologins början har problematiken kring brottsligheten inte lyckats lösas. Brottsligheten har snarare vuxit jämsides med kriminologin, och denna utveckling har tydliggjorts av medias rapportering om brott. Journalism beskrivs som kärnan i nyhetsrapportering där journalisterna agerar berättare. Berättelsen som skildras bör vara formulerad på ett objektiva och sanningsenligt vis för att det således ska överensstämma med professionens etiska riktlinjer. Wykes refererar till Fowler (1991) som beskriver journalistens språkanvändning som entydig, sanningsenlig och tilltalande för läsare. Premisserna är dessutom desamma för all nyhetsmedia, radio och television.

Publiken blir dock inte informerad om alla nyheter utan de väljs medvetet ut av journalisterna. Nyheter selekteras främst utifrån externa och interna faktorer. De externa faktorerna, även kallat makrofaktorer, innefattar bland annat ekonomiska förutsättningar medan interna faktorer, mikrofaktorerna, kan bestå av tid, kostnad och utrymme för publikation. Utöver dessa spelar de narrativa motiven en stor roll. Nyheterna som rapporteras ska kunna återberättas med ett nästintill fiktiva narrativ för att publikens intresse ska fångas. Wykes invänder mot uppfattningen att nyhetsmedia uppmanar publiken att tro och tycka på ett visst sätt. Journalister uppmanar snarare till att läsarna, lyssnarna och tittarna skapar egna uppfattningar utifrån medias vagt uttryckta värderingar. Journalistens och publikens värderingar är i grunden överensstämmande och de nyheter som väljs ut utifrån journalistens kulturella intresse, identitet och erfarenheter anser även publiken vara relevanta.

4.5 Medier och emotioner

Kotisova (2019) skriver i sin artikel om ett relativt outforskat ämne: den komplexa relationen mellan journalistik, emotioner, och medieinnehåll. Hon menar att emotioner traditionellt sett

inte ansetts ha en plats i journalistik, då fokus har legat på objektivitet i rapporterandet. Journalistiska narrativ präglas oftast av sådant som depersonalisering, likgiltighet och opartiskhet från journalisternas sida. Normerna för objektivitet ställs mot journalisternas medvetenhet om att de påverkas av ämnena de rapporterar om, och av deras empati för de inblandade individerna. De tvingas att "stänga av" sina personliga responser genom att dra en gräns mellan vilka de egentligen är i sina personliga liv, och vilka de är som journalister. Emellertid menar Kotisova att trots att det vid en första anblick inte verkar finnas emotioner i journalistik, så är de objektiva nyhetsrapporterna inte så kyliga och distanserade som de verkar. Ofta kommer känslouttrycken från externa källor, som exempelvis offer eller vittnen som intervjuas när ett brott skett. Förutom detta pekar Kotisova även på att emotioner i journalistik gradvis har blivit mer och mer accepterade under de senaste decennierna. Forskare i journalistik menar att användandet av emotioner kan vara positivt i vissa sammanhang. Till exempel hävdar de att känslouttryck kan stärka allmänhetens engagemang och identifiering genom empati. Vidare nämner Kotisova även att huruvida emotionella uttryck riskerar att sänka journalistikens kvalitet eller inte beror på *hur* emotionerna används och *i vilket syfte*.

5. Resultat och analys

I följande avsnitt kommer anteckningar från empirin att presenteras följt av en tematisk strukturerad analys. Empirin presenteras på ett förkortat och representativt vis där avsnittens innehåll bestående av struktur, diskussionsämnen och formuleringar redogörs för.

5.1 Resultat

5.1.1 My Favorite Murder

Det 119:e avsnittet *Fingers Everywhere* inleds med en signaturmelodi följt av programledarna som hälsar lyssnarna välkomna. En av programledarna summerar kort vad podden handlar om och säger att de pratar om true crime och allt som möjligen kan komma på tal utifrån det. Jargongen innan det första mordfallet tas upp är avslappnad och berör egna upplevelser från den gångna veckan och andra mer vardagliga samtalsämnen.

Avsnittets första mordfall presenteras. Mördaren presenteras både som “the lipstick killer” och som William Heirens. Det första mordet mannen begår beskrivs kortfattat. En kvinna blir knivhuggen i sitt hem och mördaren lämnar ett kryptiskt meddelande på en av lägenhetens väggar, skrivet i läppstift. Programledarna avbryter beskrivningen för att kommentera, ofta i form av “wow” eller genom att säga hur konstigt, “weird”, fallet är. Det andra mordet begås mot ytterligare en kvinna som blir knivskuren i halsen och mördaren lämnar även här ett meddelande skrivet i läppstift. Mannens tredje offer är en sex år gammal flicka och hon beskrivs som en “sweet little blonde baby girl” (31:50). Resterande tid av det första fallet läggs på att samtala om misstänkta. Både de kvinnliga offren och männen som misstänks för mordet nämns vid namn tillsammans med en kortare beskrivning av vilka de är. Relativt lite tid används för att prata om den skyldige. Det som sägs om mördaren är att hans meddelanden är slarvigt skrivna och att han ser läskig ut på de bilder som de visar varandra. Han ser enligt programledarna ut som en mördare.

Nästa mord presenteras en dryg timme in i avsnittet. Fallet är känt som *the Lindbergh baby kidnapping* och programledaren beskriver det som “the crime of the century” (01:11:30). År 1932 kidnappas ett 20 månader gammalt barn i USA. Barnet är sonen till Charles Lindbergh, som blivit berömd efter att ha flugit över Atlanten, och fallet uppmärksammas stort över hela USA. Barnet, som också heter Charles, hittas avliden två månader efter kidnappningen och följande år döms en man skyldig men de som antas ha genomfört kidnappningen tillsammans med mannen identifieras aldrig. Programledarna beskriver fadern Charles Lindbergh i närmare 20 minuter och brottsincidenten skildras mer kortfattat. Därefter lyfts teorier om fallet fram. Programledarna diskuterar möjliga motiv och skämtar sinsemellan om detaljer de finner underhållande. Avsnittet avslutas med lovord om den andras berättande och att de båda säger “thanks for listening and stay sexy, and don’t get murdered” (02:06:43).

Avsnitt 74 av *My Favorite Murder, Breakfast Wine*, behandlar två olika mordfall. Inledningsvis hälsar programledarna lyssnarna välkomna, och därefter pratar och skämtar de med varandra om allt från ett besök hos en psykiatriker till italienska judar och middagar med vänner. Stämningen är avslappnad, och jargongen mellan programledarna är skämtsam. När ungefär 20 minuter har gått presenteras olika samarbeten och reklam, och därefter börjar den ena programledaren prata om det första fallet: “Main Line Murders”, som hon beskriver som “fucking crazy” (24:50). Programledaren berättar att det handlar om engelskläraren Susan Reinert som är gift och har två barn, och som sedan är otrogen mot sin man med Bill

Bradfield som är ordförande för engelskinstitutionen på skolan där hon arbetar. Programledaren beskriver Susan som en naiv kvinna som faller för Bills charm. Bill beskriver hon som en “Ted Bundy-type” (27:10), och en “fucking creep” (27:40) som är karismatisk och charmig, och därför bra på att manipulera kvinnor. Susan och hennes två barn försvinner en dag, och ett tag senare hittas Susan död. Därefter berättar programledaren om hur Bill och en annan man, Jay Smith, blev misstänkta för brottet. Den andra programledaren avbryter ibland berättandet för att komma med egna gissningar om vad som hänt och vem som är skyldig. Stämningen är genomgående väldigt skämtsam och avslappnad, och berättandet är oftast spontant och ostrukturerat. Efter att ungefär halva avsnittet gått börjar den andra programledaren prata om det andra fallet: mordet på Spider Sabich. Hon beskriver Sabich som en snygg skidåkare som sågs som en “local hero” och “golden boy” (01:27:10). Han blev skjuten av sin flickvän, Claudine Longet. När programledaren beskriver henne säger hon bland annat att hon var en väldigt vacker sångerska som försökte bli känd, och att förhållandet mellan henne och Spider vid tillfället för mordet var ganska dåligt, men att hon vägrade lämna honom. Avsnittet avrundas genom att programledarna pratar om vad de haft för positiva upplevelser i veckan som gått, och avslutningsvis upprepas frasen: “stay sexy, and don’t get murdered” (01:50:50).

5.1.2 Spöktimmen

Nordiska mord är det 56:e avsnittet av *Spöktimmen* och handlar om två mord som skett i Norden. Avsnittet inleds med att en av programledarna berättar ett kort stycke ur en berättelse om förväntansfulla ungdomar som åker till ön Utöya i Norge för att vara på sommarläger. Programledaren pratar med en allvarsam berättarröst, och historien målas upp på ett sätt som möjliggör för lyssnarna att leva sig in i situationen. Den korta berättelsen fungerar som ett “smakprov” för vad avsnittet ska handla om. Därefter introducerar programledarna sig själva, och musik spelas upp. Efter denna inledning pratar programledarna avslappnat med varandra, bland annat om att de inte kan fatta att de redan är inne på sin femte säsong av podden, och därefter följer en presentation av sponsorerna. Cirka fem minuter in i avsnittet varnar programledarna känsliga lyssnare, då de kommer att beröra ämnen såsom våldtäkter och mord, och därefter börjar en av programledarna berätta om det första fallet. Hon målar upp en bild en tjej som går hem själv mitt i natten och blir överfallen och våldtagen av en man som sedan kallas för “Amagermannen”. Efter berättelsen återgår programledarna till att prata mer informellt med varandra och till lyssnarna. De kommenterar fallet, och pratar om att

Amagermannen sedan visat sig vara ansvarig för fler fall av våldtäkt och mord. Amagermannen, eller Marcel Lychau Hansen som de sedan kallar honom, beskrivs som en av Danmarks värsta serieförbrytare. Programledarna liknar honom även vid Peter Madsen och kallar honom för en "psykopat". Stämningen mellan programledarna är ganska avslappnad, men samtidigt berättar de oftast allvarligt och sakligt när det kommer till skildringarna av händelserna. Ibland stannar de upp för att diskutera någon aspekt med varandra, och då och då skrattar de åt något. Efter historien om Amagermannen börjar den andra programledaren berätta om Anders Behring Breivik. Hon berättar detaljerat om hur han planerade sina attacker och sedan utförde dem. Programledarna diskuterar med varandra om hur "sjukt" det är att han kunde planera attackerna under så lång tid utan att ångra sig. Efter detta fortsätter hon att med allvarlig röst beskriva i detalj hur Breivik åkte till Utöya och började skjuta ungdomarna. Därefter diskuterar de med upprörda röster sådant de anser att polisen gjorde fel i fallet genom uttryck såsom: "Klantjävlar. Fyfan asså." (01:06:45). Högerextremism diskuteras också av programledarna, då de pratar om hur obehagligt det är att det idag finns många personer med högerextrema åsikter, såsom Breivik. Avsnittet avslutas genom att ett samarbete presenteras, och sedan uppmanar de sina lyssnare att skapa ett konto hos företaget de pratar om för att hyra filmen som handlar om Utöya.

Det 125:e avsnittet av *Spöktimmen* med namnet *Kidnappningar II* handlar om två fall; det första om två unga pojkar som kidnappas av en man i 30-årsåldern och det andra om en nyfödd bebis som tas från sin mor dagar efter födelsen. Innan fallen tas upp inleds avsnittet med reklam och snabba presentationer av sponsorer. Detta följs av en prolog där den ena programledaren berättar om den första pojken som kidnappas. Händelsen berättas som en kortare historia och programledaren gör detta med inlevelse. En signaturmelodi spelas och därefter poängteras avsnittets tema och att fallen som ska tas upp har pojkar/män som offer till skillnad från de tidigare avsnitten där flickor/kvinnor kidnappas.

När det första fallet diskuteras kommenterar de två sporadiskt. De uttrycker bland annat hur ledsna de blir av händelsen och hur hemska de tycker att mannen som kidnappar pojkarna är. Namnet på de kidnappade pojkarna används, liksom på mannen som kidnappar dem. Den kvinnliga polis som är delaktig i lösningen av kidnappningarna får lovord av programledarna. De säger exempelvis: "Wow, va hon är ball!" (19:35). En artikel från Aftonbladet tas upp där författaren skildrar de två pojkarna som påverkade av "Stockholmssyndromet", vilket en av

programledarna bestämt invänder sig mot. Artikeln kritiseras och den ena programledaren uttrycker: “Vad är det för fel på vissa människor som på riktigt tror detta?” (24:52).

Det andra fallet inleds också med en prolog där den andra programledaren, med liknande inlevelse, kortfattat beskriver kidnappningen. Pojken som kidnappas växer upp i en annan familj än sin biologiska samtidigt som de biologiska föräldrarna lever med en son som hittades ett år efter försvinnandet och som de tror är deras. Under berättandet uttrycker de sig genom att säga: “Asså, det här måste ju vara typ det värsta man kan vara med om” (35:10) och “Asså det är hemskt” (35:18). Eftersom fallet än idag är olöst och kidnapparen inte identifierats läggs lite tid på att prata om det. Programledarna för istället en genomgående diskussion om vilka de två pojkarna är och hur deras liv påverkats av händelsen. Under olika delar av återberättandet används musik och ljudeffekter. Det spelas exempelvis dramatisk musik när lyssnarna får reda på att pojken som hittades inte är den biologiska sonen. Programledarna skrattar även vid tillfällen när något skämtsamt sagts. Avsnittet avslutas med poddens signaturmelodi och programledarna som tackar lyssnarna och säger hej då.

5.1.3 P3 Dokumentär

Avsnittet *Kidnappningen av Uppsalastudenten* i *P3 dokumentär* berör ett fall där en student vid namn Alexander blev kidnappad av tre andra studenter. Inledningsvis spelas olika ljudklipp som rör fallet upp, bland annat från nyhetssändningar och från intervjuer med några av personerna som var inblandade. Efter dessa klipp berättar programledaren kort om vad avsnittet ska handla om. Han pratar med en väldigt saklig röst, men med inslag av berättartekniker som används för att skapa en viss stämning. Genomgående i hela avsnittet varvas programledarens berättande med klipp från inspelade intervjuer med inblandade personer, och ibland nyhetsinslag och ljudinspelningar från rättegången. Programledarens berättande är till största delen faktabaserat, medan berättelserna från Alexander, förövarna, och andra inblandade verkar mer ostrukturerade, spontana och personliga. En av förövarna, en man de kallar “Josef”, berättar själv om händelsen, medan de andra förövarna “Sara” och “Mats” versioner berättas genom ljudinspelningar från rättegången. Alexander berättar hur kidnappningen gick till från hans synvinkel, medan förövarna berättar om deras sida av historien. De berättar om hur Alexander togs till ett källarum i Norrland, och parallellt med detta berättar Alexanders bror och vänner om hur de försökte hitta honom, och programledaren flikar ibland in korta sammanfattningar eller beskrivningar av

händelseförloppen. Alexander hittades efter en vecka. Josef berättar att han ångrar och mår dåligt över det som hände, och att han planerat kidnappningen då han var avundsjuk för att Alexander ska ha närmat sig Sara. Programledaren hänvisar då till en poliskommissarie som i sin intervju säger att detta inte stämmer, utan att kidnappningen skett då Josef behövde pengar eftersom han hade ett spelberoende. Avsnittet avslutas genom att programledaren berättar om potentiella felsteg i kidnappningsprocessen som hade kunnat leda till Alexanders död. Därefter pratar Alexander om hur han bearbetat händelsen i efterhand, och hur han försöker komma över det som hände. Samtidigt spelas det stämningsfull musik i bakgrunden.

I avsnittet *Mordet på Elin Krantz* berättas historien om Elin, mordet på henne, och de påföljder brottet hade. Avsnittet inleds med poddens signaturmelodi följt av ljudklipp där flera av Elins anhöriga beskriver mordet. Elins lillasyster hörs berätta om ett glatt minne samtidigt som en poplåt spelas i bakgrunden. Mellan ljudklippen beskriver programledaren Elin som omtänksam, glad och nyfiken. Parallellt med att historien om mordet återberättas, skildras också det politiska klimatet i Sverige vilket senare visar sig ha relevans. Avsnittet byter snabbt fokus och handlar därefter om kvällen för mordet. Elin sitter ensam på en spårvagn och händelsen återberättas av både programledaren och av mannen som senare döms för mordet. Historien fortsätter därefter berättad av en man som bodde i bostadsområdet där mordet ägde rum.

Programledaren fortsätter sedan skildringen och en avgörande detalj i historien berättas med tydligt allvar varefter signaturmelodin återigen spelas. Ytterligare en person intervjuas, även denna en av Elins bekanta, och ett röstmeddelande som skickades från Elin under kvällen spelas upp. Lillasystemen hörs återigen och hon berättar hur illa till mods hon var under hela den tid då Elins kropp ännu inte återfunnits. Programledaren berättar om händelseförloppet runt hur kroppen hittas, denna gång utifrån den berörda polisens egna beskrivningar. Därefter följer en längre redogörelse för brottets politiska konsekvenser. På grund av den misstänkte mannens utländska ursprung skapas stora rubriker om landets invandringspolitik. Efter att flera personer hörs diskutera följderna avslutas avsnittet med ljudklipp med Elins lillasyster. Systemen uttrycker glädje för den tid hon fick spendera med Elin och i bakgrunden spelas en svensk poplåt.

5.2 Analys

5.2.1 Offer

I följande avsnitt kommer framställningarna av offren i poddavsnittet att analyseras utifrån Christies (1986) kriterier för ett idealt offer. Det femte kriteriet som handlar om att förövaren ska vara stor och elak kommer dock inte att diskuteras i detta avsnitt, utan tas istället upp under rubriken "Förövare".

I avsnitten från *My Favorite Murder* berättas det om offren för "the lipstick killer", kidnappningen av Charles Lindberg, mordet på Susan Reinert och hennes barn, samt Spider Sabich. I det förstnämnda fallet pratar programledarna mycket om den sexåriga flickan som blev offer för mördaren. I framställningen av hennes berättelse trycker programledarna på att det är synd om henne på grund av hennes ålder och oskuld. Den lilla flickan kan liknas vid ett idealt offer, då hon uppfyller alla Christies (1986) kriterier för ett sådant. Även bebisen Charles i det andra fallet uppfyller dessa kriterier. Föräldrarna till Charles kan i detta fall också ses som offer, och programledarna diskuterar framför allt bebisens pappa. De berättar bland annat att han ska ha varit otrogen mot sin fru vid flertalet tillfällen och till och med ha oäkta barn. Att de väljer att prata om dessa aspekter tyder på att de inte anser honom vara ett idealt, legitimt offer. Susan, som är ett av offren som skildras i det andra avsnittet, uppfyller vissa av kriterierna för ett idealt offer. Till exempel beskriver programledarna henne som en naiv kvinna som blev manipulerad av förövaren. Naiviteten kan liknas vid en svaghet, och alltså kan kriteriet om att offret ska vara svagt uppfyllas. Dock pratar programledarna även om andra aspekter, som exempelvis att Susan var otrogen mot sin man och att hon gjorde fel mot sina barn då hon gjort ändringar i sitt testamente som resulterade i att Bill skulle ärva hennes pengar efter hennes död. Likt fallet med Charles Lindberg, kan kriterierna som handlar om att offret är upptaget med ett respektabelt projekt och är på en plats hon inte kan klandras för att vara på alltså inte uppfyllas. En av programledarna säger följande i avsnittet *Breakfast Wine*: "It's just so sad that she put them- that she made these decisions out of her naivety and she's a victim, obviously, but like these kids had no choice in any of it" (01:07:30). I detta citat kallar programledaren själv Susan för ett offer, men samtidigt framställer hon barnen som mer legitima offer än Susan genom att säga att de inte hade något val i situationen, medan hon indirekt pekar på att Susan hade det då hon valde att lita på Bill och sätta sig själv och barnen i situationen. Barnen framställs alltså som legitima ideala offer,

medan Susans offerstatus uppmärksammas, men inte i form av ett idealt offer. I det andra fallet framställs Spider Sabich som en rik, framgångsrik och omtyckt skidåkare. Man kan likna detta vid kriteriet som handlar om att offret ska vara upptaget med ett respektabelt projekt, men övriga kriterier uppfylls inte fullständigt. Han beskrivs inte som svag, och kan inte heller helt sägas vara på en plats han inte kan klandras för att vara på då han själv valt att vara sambo med Claudine. Programledarna pratar bland annat om att han sedan länge velat avsluta förhållandet, men valt att stanna kvar då han var fäst vid hennes barn. Mördaren, Claudine, är inte heller för honom okänd.

I avsnittet *Nordiska mord av Spöktimmen* skildras fallen med “Amagermannen” och Anders Behring Breivik. Programledarna lägger i avsnittet mer fokus på att skildra förövarna, och därför innehåller beskrivningarna av offren få detaljer om vilka de var som personer. Den information som erhålls är främst beskrivningar av sådant som hur gamla de var och var de befann sig vid tidpunkten för brotten. Trots detta kan man diskutera att framför allt ungdomarna på Utöya framställs som ideala offer av berättaren, då de beskrivs som förväntansfulla ungdomar som åker på sommarläger. Det respektabla projektet är i detta fall att de var på sommarläger, och de befann sig på ön under dagtid omringade av andra personer, alltså en plats de inte kan klandras för att befinna sig på. Kriteriet om att offret ska vara svagt kan anses uppfyllt då programledarna beskriver hur de var fast på ön, omringade av iskallt vatten som gjorde att de inte kunde ta sig därifrån. Förövaren hade inte heller någon relation till något av offren. I avsnittet *Kidnappningar 11* i *Spöktimmen* tas två kidnappningsfall upp. I båda dessa fall är offren barn och pojkar. På grund av deras unga ålder uppfylls kriteriet för ett svagt offer. Pojken i det första fallet uppfyller även resterande kriterier och målas alltså upp på ett sätt som stämmer överens med ett idealt offer. I det andra fallet är det en nyfödd pojke som blir kidnappad, och även denne uppfyller de flesta kriterierna. Även bebisens föräldrar kan tolkas som offer enligt programledarnas beskrivningar. Dock är det ett kriterium som inte uppfylls, och det är det som handlar om att förövaren ska vara stor och elak.

Offret som skildras i *Kidnappningen av Uppsalastudenten* i *P3 Dokumentär* är Alexander som blir kidnappad av tre andra studenter. Han framställs som en “alldes vanlig normal människa” (06:30) som är son till en framgångsrik företagsägare och själv delägare i ett stort företag. Han framställs inte som ett svagt offer, och förövarna framställs inte som stora och onda. Dessutom är förövarna inte okända för Alexander. De två kriterier han kan sägas

uppfylla är de som handlar om att vara upptagen med ett respektabelt projekt, samt vara på en plats han inte kan klandras för att vistas på, nämligen i sitt hem. I avsnittet *Mordet på Elin Krantz* berättas det om Elin. Generellt sett beskrivs hon inte som svag av personerna som berättar om henne, men hon kan anses som svag vid tillfället för mordet då man får veta att hon var berusad och ensam och dessutom hade somnat på spårvagnen och åkt för långt. Även kriteriet om att offret inte ska ha någon relation till förövaren uppfylls. De övriga två, att offret ska vara upptaget med ett respektabelt projekt och vara på en plats han inte kan klandras för att vara på, kan dock inte uppfyllas helt enligt beskrivningarna av händelseförloppet enligt Christies (1986) definitioner av dessa kriterier.

5.2.2 Förövare

I detta avsnitt kommer de förövare som skildras i poddavsnitten att analyseras utifrån Christies (1986) ideala förövare samt Gregorious (2011) diskurs kring narrativ för seriemördare.

I avsnittet *Fingers Everywhere* av *My Favorite Murder* är de skildrade förövarna “the lipstick killer” och mannen som kidnappade och mördade Charles. Båda dessa uppfyller Christies (1986) kriterier för ideala förövare då de framställs som stora och onda, och inte hade någon relation till sitt/sina offer. I avsnittet *Breakfast Wine* framställs förövarna dock inte som ideala då Bill och Jay i fallet med “Main Line Murders” kände offret Susan, och Claudine i mordet på Spider Sabich dels var en kvinna som inte framställs som stor och ond i förhållande till offret, och dels kände offret. I *Spöktimmen* kan förövarna från avsnittet *Nordiska mord* ses som ideala förövare då både Amagermannen och Breivik framställs som stora och onda, och inte kände sina offer. Kidnapparen av de unga pojkarna från avsnittet *Kidnappningar II* framställs som en ideal förövare då han uppfyller kriterierna medan personen som kidnappade bebisen inte helt uppfyller dessa krav då hon var en kvinna som inte framställs som stor och ond. I de två avsnitten av *P3 Dokumentär* beskrivs personen som dömdes för mordet på Elin, samt de tre studenter som kidnappade Alexander. Framställningen av den förstnämnda uppfyller kriterierna för en ideal förövare, då han inte kände Elin och beskrivs som stor och ond i förhållande till det berusade offret. Beskrivningarna av de tre studenterna uppfyller dock inte kriterierna då de inte framställs som speciellt stora eller onda i förhållande till Alexander, utan beskrivs som förvirrade studenter som inte visste vad de gjorde. De var inte heller okända för offret.

I Gregoriou (2011) analys av Cawthornes (1999, 2006) böcker hittar hon flera mönster i beskrivningarna av seriemördarna. Bland annat noterar hon en tendens till användande av sensationalistiska litterära knep, som exempelvis metaforer och detaljerade beskrivningar av personer och miljöer för att skapa spänning. Exempel på detta kan även återfinnas i poddavsnittet. Ett exempel på användandet av en metafor finns i avsnittet *Nordiska mord av Spöktimmen*, då en av programledarna ger en inledning till fallet med Breivik och hans skjutningar. Hon säger följande: "De här skotten är en början på en 79 minuter lång *mardröm*." (54:50). Ett exempel på en detaljerad och målade personbeskrivning finns i avsnittet *Breakfast Wine av My Favorite Murder*, då den ena programledaren beskriver en av de potentiella förövarna: "(...) Bill's the fucking creep English department head, and he's super charismatic and charming, he's described by some of the other teachers as a pseudo intellectual who's, quote: "full of himself"" (26:37). Gregoriou diskuterar också tendensen att benämna personer med för- respektive efternamn beroende på om författaren sympatiserar med personen eller inte, då förnamn reserveras för de berättaren sympatiserar med. Detta gäller dock inte i huvudparten av de avsnitt vi studerat, i ovanstående citat kallar programledaren till exempel personen "Bill" trots att han är förövaren. Ett undantag är *Spöktimmen* då de i avsnittet *Nordiska mord* kallar förövaren "Breivik", alltså använder hans efternamn.

Vid beskrivningarna av förövarna används i *My Favorite Murder* och *Spöktimmen* många ord som pekar på hur hemska och onda de är i förhållande till andra personer. Ett exempel är vid en beskrivning av Amagermannen i avsnittet *Nordiska mord* där den ena programledaren säger följande: "Så, vill du veta mer om det här *monstret* (...)" (44:45). Ytterligare ett exempel kommer från en diskussion från avsnittet *Breakfast Wine* i *My Favorite Murder* där den ena programledaren beskriver Bill: "And he's a *sociopath* so he knows he can, like, charm and manipulate people to kinda believe whatever" (50:20). Ytterligare ett exempel är då programledarna diskuterar kidnappningen och mordet av Lindbergh-bebisen i avsnittet *Fingers Everywhere*: "(...) What *monster* would just immediately, same night before anyone gets a chance to pay off anything, just kill the child? It doesn't make sense" (01:58:04). Enligt Gregoriou (2011) används beskrivningar som dessa för att avhumanisera mördare och illustrera skillnaden mellan dem och vanliga människor. Hon nämner även att de trots dessa ofta beskrivs genom att hänvisa till deras kändisskap. Ett exempel på detta från poddavsnittet är då The Lipstick Killer, William Heirens, beskrivs i avsnittet *Fingers Everywhere*: "William Heirens is super *famous* (...)" (25:41).

Gregoriou (2011) använder sig även av de tre arketyperna *monstret*, *vampyren*, och *det bortskämda barnet* för att exemplifiera hur seriemördare skildras. Dessa arketyper återfinns i avsnitten, trots att de flesta av de beskrivna förövarna inte är seriemördare. Amagermannen, Breivik och “the “lipstick killer” är exempel på förövare som passar in på bilden av *monster*, alltså personer som beskrivs som medfött onda och skiljer sig från andra människor psykiskt och ibland även fysiskt. När programledarna för *Spöktimmen* berättar om Amagermannen beskriver de honom som en kall och cynisk psykopat som verkar njuta av att våldta och mörda kvinnor. På ett liknande sätt beskriver de Breivik, då de till exempel pratar om hur han saknar empati och fått diagnoserna narcissism och antisocial personlighetsstörning. När programledarna för *My Favorite Murder* pratar om “the lipstick killer” i avsnittet *Fingers Everywhere* berättar de bland annat att han skrivit meddelanden med läppstift på väggarna hos sina offer där han vädjar om att bli hittad för att han inte kan kontrollera sig själv och sluta mörda. En av programledarna säger även “(...) he looks scary (...)” (25:45), vilket också passar in på *monstret* då dessa personer ibland beskrivs skilja sig fysiskt från andra människor. Exempel på *vampyren*, alltså personer som har blivit onda med tiden på grund av exempelvis traumatiska händelser, är Josef och Sara från avsnittet *Kidnappningen av Uppsalastudenten* i *P3 Dokumentär*. Poliskommissarien som blev intervjuad berättade bland annat att Josef hade ont om pengar på grund av sitt spelberoende: “Det är ju det som är grunden till allt helvete tror jag i det här fallet. Att... han har liksom förstört sitt liv (...)” (13:30). Josef berättar även själv att han känt sig “våldigt dålig” året då kidnappningen av Alexander genomfördes, då han blev underkänd på tentor och kände sig allmänt misslyckad. Sara beskrivs också som en person som haft ett svårt förflutet, till exempel berättar Alexander följande: “(...) det visade sig att det var, alltså, då drog hon upp jättestora grejer som hade hänt i hennes liv, att det var familjemedlemmar som hade blivit plötsligt sjuka och... och det var ju, alltså... det var ju hemskt (...)” (11:30). Det som i dessa två fall skiljer sig från Gregoriou’s beskrivning av *vampyren* är att varken Josef eller Sara framställs som onda personer i avsnittet. Detta kan bero på att Gregoriou’s beskrivningar av dessa arketyper är utformade för att passa för seriemördare, medan Josef och Sara gjorde sig skyldiga till kidnappning och inte mord. Den sista arketyper, *det bortskämda barnet*, är personer som finner nöje i brottsliga handlingar bara för att “de kan”. De tar inte heller ansvar för sina handlingar. Att hitta exempel på denna arketyper i poddavsnitten är svårare, men den förövare vars beskrivning passar bäst in på denna arketyper är Bill Bradfield i *My Favorite Murder*. Han beskrivs inte direkt som ett *monster*, utan programledarna pratar istället om honom som en

person som fann nöje i att hitta kvinnor som han visste inte fick så mycket uppmärksamhet från andra män, för att sedan kunna manipulera dem. Programledarna berättar även att Bill hävdar att han är oskyldig och inte har gjort något fel, vilket också passar in på *det bortskämda barnet* då dessa personer inte tar ansvar för sina handlingar.

5.2.3 Narrativ

I följande avsnitt analyseras resultatet utifrån Johanssons (2005) och Wykes (2001) analyser om narrativ och återberättande.

I samtliga poddar förekommer flera av de narrativa tekniker som Johansson beskriver. Programledarnas berättande i *Spöktimmen* och *P3 Dokumentär* kan tolkas som uppenbara framträdanden/performances (Johansson, 2005, s. 44). Användandet av röstmoduleringar, tempoväxlingar och betoningar på utvalda ord och fraser återfinns i samtliga avsnitt av poddarna och appliceras enligt Johansson för att hålla publikens uppmärksamhet fången. I avsnittet *Nordiska mord* modulerar programledarna sina röster när händelserna iscensätts och lyssnarna får höra väldetaljerade skildringar. Programledarna sänker ljudnivån på sina röster och talar långsammare. Samma tekniker används i avsnittet *Kidnappningar II*. I *P3 Dokumentär* återfinns teknikerna, men på ett annorlunda sätt. Programledaren tar inte samma utrymme utan inspelade intervjuer och andra ljudklipp får stå för de mer detaljerade skildringarna. I avsnittet *Mordet på Elin Krantz* betonar en anhörig till offret ordet *varenda* i citatet: “Så vi kör och springer upp och ner i trappuppgångar och lägger papper i varenda brevlåda, i varenda hyreshus-trappuppgång som ligger längs med spårvagnslinjen” (24:49). Betoningen av ordet kan utifrån en narrativ analys tolkas som en strategi för att upprätthålla lyssnarnas intresse.

Framträdandet av programledarna i *My Favorite Murder* är lite annorlunda. Fallen som avsnitten handlar om beskrivs inte lika detaljerat och det används ingen berättarröst. Dialogen mellan programledarna är ostrukturerad och spontan. En teknik som dock används är betonandet av ord och fraser. Ett exempel på detta är i avsnitt 119 *Fingers Everywhere* när ett offers skador beskrivs. Fallets grafiska detaljer betonas och upprördheten blir därmed påtaglig. *My Favorite Murder* beskrivs å andra sidan som en *true crime comedy podcast*, alltså som en true crime-podd med inslag av komedi. Denna blandning av genrer kan vara anledningen till att narrativet utformas annorlunda än i *Spöktimmen* och *P3 Dokumentär* som marknadsförs som poddar mer stort fokus på true crime.

Berättande sker enligt Johansson i samspel med lyssnarna. Beroende på vilken publik som är målgrupp kan historien utformas annorlunda. I avsnittet *Breakfast Wine* av *My Favorite Murder* talar programledarna med lyssnarna genom att använda smeknamnet "Murderinos". Murderinos är i sammanhanget ett samlingsnamn för trogna lyssnare. Samspelet mellan berättare och publik kan genom smeknamnet tolkas som starkt. Sammanhanget som historien berättas i kan enligt Johansson påverka utformandet, men eftersom avsnitten endast spelas in en gång i detta format är sammanhanget alltid detsamma. I likhet med *My Favorite Murder* återfinns också ett samspel med lyssnarna i båda avsnitten av *Spöktimmen*. Programledarna uppmärksammar lyssnarna genom att tipsa om källor för ytterligare fakta om ett av fallen och i början av avsnittet *Kidnappningar 11* presenterar programledarna sig själva och vad podden handlar om. I avsnitten av *P3 Dokumentär* är samspelet med lyssnarna inte lika uppmärksammat. De enstaka gånger som lyssnarna tilltalas direkt är i inledningen och slutet när programledaren säger: "Du lyssnar på..." (*Mordet på Elin Krantz*, 02:37) motsvarande "Du har lyssnat på..." (*Mordet på Elin Krantz*, 01:09:41). Utöver de tillfällen då programledarna riktar sig direkt mot lyssnarna kan ett genomgående samspel antas finnas eftersom poddarna tycks ha återkommande lyssnare. Även Wykes (2001) skriver om ett samspel mellan parterna, i hennes fall utifrån vilka nyheter som väljs ut i rapporteringen. Alla kriterier som Wykes nämner som delar i journalistens val av nyhet antas vara värderade på samma sätt av lyssnarna.

Berättelser består enligt Johansson (2005, s. 132) av fyra beståndsdelar: handlingsram, karaktärer, miljö och tema. Dessa återfinns i samtliga poddar. Samtliga avsnitts handlingsramar är brotten som tas upp. Handlingens faser består av: tiden före brottet, händelsen för brottet, brottsutredningen och slutligen brottets upplärning. Faserna är mindre tydliga i *My Favorite Murder* vars upplägg är mer spontant och dialogbaserat medan berättelserna i *Spöktimmen* och *P3 Dokumentär* följer faserna mer strukturerat. Faserna är allra tydligast i *P3 Dokumentär* där allt som tas upp är relaterat till fallet, till skillnad från de övriga där orelaterade ämnen tas upp alltemellanåt. Huvudkaraktärerna i avsnitten kan utifrån Johanssons beskrivningar benämnas som *protagonister* och *antagonister*. Offren beskrivs som protagonister och förövarna som antagonister. Karaktärerna förklaras ofta tillsammans med miljön. I avsnittet *Mordet på Elin Krantz* iscensätts karaktärerna på en särskild plats eller i en viss tid. Ett exempel på detta är beskrivningarna av både offret och förövaren i spårvagnen vid tiden innan mordet.

Mönstret bryts dock i en karaktärsbeskrivning i avsnittet *Fingers Everywhere* av *My Favorite Murder*. Kidnappningsfallet som tas upp beskrivs vid första anblick som överensstämmande med de övriga men programledarna uppmärksammar avslutningsvis andra perspektiv och teorier av/om fallet. Fadern till det kidnappade och mördade barnet ifrågasätts och ses därefter inte längre som en tydlig protagonist. Liknande invändningar mot karaktärerna är inte förekommande i *Spöktimmen*. I podden beskrivs aktörerna utifrån samma roller i hela avsnittet. Programledarna betonar dessutom hur tydlig rollen som antagonist är. Ett exempel på detta är i avsnittet *Nordiska Mord* när Anders Behring Breivik tas upp: “Ja asså fyfan vad han är äcklig. Mm. Han är så vidrig, den här personen.” (01:09:00). *P3 Dokumentärs* skildringar kan upplevas som mer nyanserade. I båda avsnitt tillåts förövarna berätta om brotten utifrån deras perspektiv och ges därmed utrymme att bredda lyssnarens uppfattning om hur tydliga rollerna är i historierna.

Berättelsens fjärde beståndsdel refererar till de sociala, kulturella och moraliska frågor som berörs i historien; dess tema. Avsnittens teman blir tydliga när brotten förklaras ur ett större perspektiv. Avsnittet *Mordet på Elin Krantz* får ett tydligt tema när brottets sociala och kulturella konsekvenser tas upp. Likaså i *Spöktimmens* avsnitt *Kidnappningar 11* där brottets association med kvinnliga offer och motsvarande svaga association till manliga offer diskuteras. När avsnittens teman urskiljs kan även de moraliska frågorna bli mer påtagliga.

Johansson (2005) skriver därutöver om vändpunktens centrala roll i en berättelse. Vändpunktens funktion är att markera att en intrig vänder och den är avgörande för händelseförloppet och för att hålla publikens intresse uppe. Vad som kan tolkas som vändpunkter i avsnitten baseras på hur narrativet utformas och vilken del av historien som prioriteras. I *P3 Dokumentärs* avsnitt om Elin Krantz berättas historien mer utdragen än i exempelvis *My Favorite Murder* där mordet begånas av “The lipstick killer” introduceras direkt. Att brotten är berättelsernas vändpunkter är därmed inte säkert. I *P3 Dokumentärs* avsnitt om Elin Krantz kan mordet antas vara en vändpunkt med anledning av hur ljudklipp används för att markera händelsen. I *My Favorite Murder* är berättelsens vändpunkt inte lika tydlig. I kombination med poddens avvikande narrativ kan konsekvenserna följaktligen bli att publikens intresse blir svagare. I avsnittet om Charles Lindberghs son som kidnappas kan ifrågasättandet av fadern i slutet av avsnittet tolkas som en vändpunkt. Vändpunkterna i det andra avsnittet presenteras inte med lika utslagsgivande fakta som i *the Lindbergh baby*

kidnapping och är därmed mer otydlig. Vändpunkterna i *Spöktimmen* kan liknas vid de i *P3 Dokumentär* i avseendet hur tydliga de är. I *Spöktimmen* markeras de med ett dramatiskt narrativ och musik. Det som dock skiljer de två poddarna åt är vändpunkternas placering i avsnitten. Prologerna som inleder avsnitten av *Spöktimmen* kan utifrån de dramatiska formuleringarna identifieras som vändpunkter eftersom dess funktion är att fånga lyssnarnas intresse direkt.

Narrativets funktion att återskapa identiteter återfinns i samtliga avsnitt och de identiteter som återskapas är huvudaktörerna i historierna, nämligen offer och förövare. Hur narrativen kring de olika aktörerna utformas skiljer sig däremot mellan både avsnitten och de enskilda poddarna. I avsnittet *Kidnappningen av Uppsalastudenten* av *P3 Dokumentär* återskapas både offret, Alexander, och en av förövarna, Josef, och deras sociala relationer till andra som nämns i avsnittet. Återskapandet i avsnittet görs både av personerna själva och av programledaren som binder samman narrativen och lägger till utebliven information. Resultatet blir att lyssnarna ges en tydlig och bred bild av de inblandade och relationen dem emellan. I avsnittet *Mordet på Elin Krantz* tillhandahålls lyssnarna en mångtydig gestaltning när den dömda mördaren tillåts delta och återge sin version av händelsen, även om hans deltagande är kortvarigt. Återskapandet av identiteter utformas annorlunda i *Spöktimmen* där flera känslouttryck och svordomar används vid beskrivandet av aktörerna. I det tidigare nämnda citatet om Anders Behring Breivik från avsnittet *Nordiska Mord* förekommer ord som: "äcklig" och "vidrig". Användandet av känsloladdade ord som dessa stärker individens identitet men det lämnas ett mindre utrymme åt lyssnarna att göra sina egna tolkningar såsom det tidigare nämnda avsnittet av *P3 Dokumentär* tillåter. Liknande mönster återfinns i båda avsnitt av *My Favorite Murder* där programledarna ofta uttrycker egna åsikter om individerna i historierna. Exempel på detta är i avsnittet *Fingers Everywhere* när beklagande fraser uttrycks om ett av de yngre offren eller när en av de misstänkta i avsnittet *Breakfast Wine* beskrivs som en "Ted Bundy- type" och liknar honom därmed vid en ökad seriemördare. Enligt Johansson (2005, s. 175) stärks narrativet och sammanhanget när identiteter och sociala relationer återskapas. Slutsatsen är, baserat på samtliga avsnitt, att identiteter och sociala relationer återskapas på varierande sätt i de olika poddarna. Eftersom poddarna konstrueras olika antas lyssnarna uppskatta poddarnas specifika narrativ och när programledarna tillfredsställer sin publik finns ingen anledning att förändra narrativen, även om viss nyansering är möjlig inom dess ramar.

Wykes (2001) beskrivningar av narrativ och berättande görs ur ett mer konkret perspektiv än Johansson (2005) som skriver om dess övergripande funktioner. Nyhetsrapportering om brott ger enligt Wykes en representativ bild av det kollektiva medvetandet och dess moraliska normer. När nyheter och fakta förmedlas använder sig journalister av ett objektivt och sanningsenligt narrativ men stor vikt läggs även på att formulera berättelsen på ett nästintill fiktivt sätt. För att journalisterna ska kunna följa sina etiska riktlinjer bör narrativet inte te sig för fiktivt så att egna åsikter förmedlas. Även om programledarparet för *My Favorite Murder* inte är utbildade journalister kan Wykes teorier appliceras på samma sätt som för de övriga programledarna (som är journalister) eftersom alla tre poddar berör samma ämne. Det är även värt att notera poddarnas ägarstruktur och styrning eftersom de kan agera utifrån olika riktlinjer. *My Favorite Murder* produceras av *Exactly Right* som ägs av programledarna själva, *Spöktimmen* av programledarna själva men i samarbete med poddplattformen *Acast* och *P3 Dokumentär* görs av journalister anställda på det statsägda massmedieföretaget *Sveriges Radio*.

Wykes (2001) inledande citat på sidan 1 om att nyheter om brott definierar det goda och det onda genom rapporteringar om de oskyldiga och skyldiga i ett brott återfinns i samtliga poddavsnitt. Hur det onda och goda representeras diskuteras i de två första delarna av analysen och även i detta utifrån Johanssons teorier om protagonister och antagonister. Ett tydlig exempel på hur det onda och goda skildras i poddavsnittet är de känsloladdade uttryck för förövare som förekommer i *Spöktimmen* och beklagande kommentarer åt offer i avsnitten av *My Favorite Murder*. Även om det goda och det onda inte markeras på liknande vis i *P3 Dokumentär* får lyssnaren förklarat för sig vem som är offer och vem eller vilka som är förövare. Metoderna för hur aktörerna beskrivs kan relateras till Wykes antagande att lyssnarna kan skapa egna uppfattningar utifrån det givna materialet. Genom sättet som poddarna återskapar identiteter kan det anses att de inte alltid förmedlar en objektiv grund för lyssnarna att göra egna tolkningar utifrån. Avvikandet från Wykes teori kan bero på poddarnas frihet i förhållande till hur de styrs och drivs. *P3 Dokumentär* som görs i uppdrag från Sveriges Radio presenterar objektiva berättelser medan *My Favorite Murder* och *Spöktimmen* som är egenproducerade innehåller flera subjektiva kommentarer.

Nyheter selekteras enligt Wykes (2001) utifrån flera faktorer, exempelvis ekonomiska förutsättningar och utrymme för publikationen. Även här kan poddarnas organisatoriska styre spela roll. *P3 Dokumentär* som finansieras av Sveriges Radio må ha ett mer begränsat urval

på grund av en möjligen mer begränsad budget och ett krav om diversitet från statens sida. *Spöktimmen* och *My Favorite Murder* kan istället selektera mer fritt eftersom liknande begränsningar från en anställande organisation inte finns. Wykes beskrivning av narrativet som fiktivt kan också finna sin grund i det organisatoriska styret. Narrativet kan utformas mer fiktivt och påhittat i de självproducerade poddarna medan kraven från staten kan begränsa just detta för journalisterna bakom *P3 Dokumentär*.

5.2.4 Emotioner

I uppsatsen har vi flera gånger indirekt berört olika känslouttryck, både beträffande narrativa tekniker och i analysen av offer och gärningsmän. I detta avslutande avsnitt i analysen kommer empirin att analyseras utifrån Kotisovas (2019) artikel om emotioners förekomst i journalistik.

Trots att emotioner tidigare inte ansetts ha en plats i journalistik, börjar det enligt Kotisova (2019) bli mer och mer accepterat att använda vissa former av känslouttryck i rapporteringen. Då fokus för Kotisovas artikel ligger på journalistik i form av nyhetsrapportering finns det rimligtvis även skillnader i vilken typ av emotioner och känslouttryck som anses accepterade för poddar. *P3 Dokumentär* är dock en podcast som i viss mån kan likställas med nyhetsrapporteringar på grund av kravet på objektivitet och faktabaserad information, medan samma krav inte ställs på *My Favorite Murder* eller *Spöktimmen*. Liket det Kotisova skriver om att emotioner förekommer genom externa källor, används samma taktik i *P3 Dokumentär*. Programledaren ger endast sammanfattningar eller beskrivningar av händelseförloppen, men uttrycker inte sina egna tankar eller känslor. Istället används andra personers berättelser för att ge mer subjektiva och emotionsbaserade skildringar av händelserna. I *Mordet på Elin Krantz* får exempelvis Elins syster och vänner berätta om Elin, vad de brukade göra tillsammans, och hur hon var som person. De uttrycker bland annat sina känslor genom att skratta till när de pratar om roliga och bra minnen, medan deras röster är mer nedtonade och sorgsna när de pratar om hennes försvinnande, beskedet att hon avlidit, och saknaden efter henne. I *My Favorite Murder* och *Spöktimmen* är programledarna de enda berättarna och därför är det även de som står för känslouttrycken. Ett exempel är från avsnittet *Kidnappningar 11* där den ena av *Spöktimmens* programledare kommenterar kidnappningen av den unga pojken genom att säga: "Jag blir så ledsen" (11:46). Vid flera tillfällen uttrycker de också känslor av bland annat glädje, förvåning och ilska genom exempelvis skratt, drag efter andan och svordomar. Ett liknande mönster återfinns även i *My Favorite Murder*, där

programledarna tydligt visar när de är ledsna, arga, chockade med mera, men då programledarna även är komiker förekommer betydligt fler skratt och skämtsamma uttryck än i *Spöktimmen*.

Som Kotisova (2019) skriver, kan emotioner vara en bra teknik att använda för att engagera publiken och hjälpa dem att identifiera sig med personerna i berättelserna. Detta är förmodligen också fallet i poddarna, speciellt *P3 Dokumentär* där de känslsamma berättelserna kan vädja till lyssnarnas empati och öka deras medkänsla för offren. I *My Favorite Murder* ligger mindre fokus på att lyssnarna ska känna sig in i offrens situationer, utan istället underlättar förekomsten av emotioner för lyssnarna att bekanta sig med programledarna och känna sig som en del av en gemenskap. Vad gäller emotioner, hur de används, och till vilket syfte, kan *Spöktimmen* sägas vara en blandning av *P3 Dokumentär* och *My Favorite Murder*. Känslouttryck som uppvisar sorg används ofta vid beskrivningar av offer för att öka medkänslan för dessa, medan uttryck av ilska ofta används när det kommer till förövaren. Glädjeuttryck och skämt förekommer också ibland då programledarna stannar upp och pratar med varandra om ämnen som inte rör fallen. Likt hur detta fungerar i *My Favorite Murder*, kan en sådan användning av emotioner hjälpa lyssnarna att bekanta sig med programledarna.

6. Slutsats

I följande avsnitt kommer slutsatserna från analysen att presenteras, och de inledande frågeställningarna att besvaras.

I linje med Christies (1986) ideala offer framställs vissa av offren som skildras i true crime-podcasts som mer legitima offer än andra. De personer som av programledarna främst framställs som fullvärdiga offer är de barn som ingår i de verkliga fall som tas upp. I de avsnitt av *Spöktimmen* och *My Favorite Murder* som handlar om barn som varit illa lägger programledarna stor vikt vid att understryka hur hemska brotten är. Här finns inte plats för den ibland skämtsamma ton som några av poddarna har. Programledarna betonar även deras unga ålder och oskyldiga natur. Andra personers offerstatus uppmärksammas av programledarna, men samtidigt nämns ibland även faktorer som antyder att de inte kan ses som fullständiga, legitima offer i den mening att de är utan skuld. Exempel på detta är då programledarna för *My Favorite Murder* pratar om Susan Reinert och Charles Lindbergh, pappan till bebisen Charles som kidnappades och mördades. De pratar om hur Susan fallit för Bills charm på sina barns bekostnad, medan Charles inte ses som helt moraliskt respektabel på grund av hans historia av otrohet. Ytterligare en kategori av offerskildringar bygger på att personen inte specifikt benämns som ett offer genomgående i berättelsen, men sympati skapas för personen och vad den genomlidit genom framställningarna. Exempel på detta är hur Alexander, ett kidnappningsoffer, framställs i *P3 Dokumentär*.

Precis som med offren, framställs somliga av förövarna i linje med Christies (1986) ideala förövare. Exempel på sådana är "the lipstick killer" från *My Favorite Murder* och Anders Behring Breivik från *Spöktimmen*. Andra förövare framställs inte som idealtypiska förövare, men programledarna uttrycker ändå generellt fientliga åsikter om dem och framhäver deras negativa egenskaper. En person som skildras på detta sätt är Bill Bradfield i *My Favorite Murder*. En annan grupp av förövare framställs till största del som förövare, men andra förklaringar används även för att i någon mån rättfärdiga eller försöka förstå deras brottsliga handlingar. Ett exempel på detta är då kidnapparen av den nyfödda bebisen beskrivs i *Spöktimmen*. Programledarna diskuterar bland annat att kvinnor som kidnappar ofta gör det endast då deras längtan efter ett eget barn blir för stark. Skildringarna av förövarna i *P3 Dokumentär* kan också passa in i denna kategori då förövarna själva tillåts berätta sina versioner och/eller förklara varför de genomförde brotten. Detta stämmer överens med

Buozis (2017) tankar om att poddar kan ge röst åt de anklagade och följaktligen utmana det som tidigare framställts som "sanning". Vidare kan samtliga av Gregorious (2011) arketyper *monstret*, *vampyren* och *det bortskämda barnet* hittas i beskrivningarna av förövarna. De som passar in på arketyperna *monstret* är även de som i avsnitten framställs som ideala offer medan de som platsar i gruppen *vampyrer* är personer som beskrivs ha genomlidit traumatiska eller besvärliga händelser, exempelvis Josef och Sara från *P3 Dokumentär. Det bortskämda barnet* är inte lika vanligt förekommande i poddarna, men den förövare som passar bäst in på denna beskrivning är Bill Bradfield från *My Favorite Murder*.

Poddarnas narrativa utformning är utifrån Johanssons (2005) och Wykes (2001) analyser varierande jämfört med varandra. I två av poddarna, *Spöktimmen* och *P3 Dokumentär*, förekommer flera narrativa tekniker som gör lyssnarna mer uppmärksamma medan narrativet i *My Favorite Murder* är ostrukturerat och avslappnat. En orsak till skillnaderna tros vara att *My Favorite Murder* återfinns under genren true crime såväl som komedi. Vid samspelet med lyssnarna skiljer det sig istället mellan *P3 Dokumentär* och de resterande poddarna då lyssnarna uppmärksammas mer i de senare. Avsnittens innehåll konstrueras i varierande grad utifrån de delar en berättelse bör innehålla. I *P3 Dokumentär* och *Spöktimmen* adapteras en strukturerad berättelse bestående av de grundläggande beståndsdelarna: handlingsram, karaktärer, miljö och tema. När strukturen bryts kan konsekvenserna både bli negativa och positiva. En tydlig struktur kan exempelvis tydliggöra avsnittets moraliska poäng. Aktörernas roller kan utifrån narrativet tydliggöras ytterligare i form av vem som skildras som protagonist respektive antagonist. Användandet av vändpunkter skiljer sig mellan poddarna men tekniken återfinns i samtliga, med varierande tydlighet. Utifrån Wykes definitioner av narrativ inom nyhetsrapportering kan slutsatserna utifrån Johanssons teorier även tillämpas här. Eftersom narrativet ofta utformas som en berättelse kan de tolkas som fiktiva men på grund av ägarstruktur och styrning skiljer sig det fiktiva utformandet mellan poddarna. Beroende på det organisatoriska styret kan olika grader av fiktiva tekniker tillämpas. Samma faktorer antas också påverka vilka brott och fall som tas upp och hur diskursen förs kring dem.

De emotioner som förekommer i true crime-poddarna uttrycks av både programledarna själva och medverkande från fallen som tas upp. Även här uppfattas poddarnas egenstyre påvisa ett samband med emotionella uttryck och beskrivningar. *P3 Dokumentär* som produceras av ett statsägt massmedieföretag förlitar sig på objektivitet och att låta aktörerna själva uttrycka sig

emotionellt. Att använda emotioner som ett verktyg kan emellertid vara effektivt för att skapa engagemang hos lyssnarna.

Denna studie har undersökt hur berättelser om verkliga brott och dess aktörer framställs i true crime-poddar, och hur narrativa tekniker och emotioner används för att skapa engagemang och intresse hos publiken. Framtida forskning hade kunnat vidareutveckla kunskaperna kring ämnet genom att även studera hur lyssnarna av true crime-poddar påverkas av de aspekter som behandlats i vår studie. Eftersom de studerade poddarna har höga lyssnarsiffror är det av stor betydelse att innehållet och strukturen studeras för att analysera styrkor och svagheter samt tydliggöra vad som bör undvikas respektive främjas. En bredare fråga i sammanhanget vore att undersöka huruvida poddarnas förmedling av true crime-historier kan påverka allmänhetens rättsuppfattning och i förlängningen rättsinstitutionernas agerande.

7. Referenslista

7.1 Tryckta böcker

Bryman, Alan (2016). *Samhällsvetenskapliga metoder*. Stockholm: Liber.

Christie, Nils (1986). The Ideal Victim. I: Åkerström, Malin & Sahlin, Ingrid (red.) *Det motspänstiga offret* (2001). Lund: Studentlitteratur, s. 46–60.

Gregoriou, Christiana (2011). *Language, Ideology and Identity in Serial Killer Narratives*. Abingdon: Routledge.

Luker, Kristin (2008). *Salsa dancing into the social sciences*. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.

Patton, Michael Quinn (1990). *Qualitative Evaluation and Research Methods*. Newbury Park, CA: Sage.

Rennstam, Jens & Wästerfors, David (2015). *Från stoff till studie: om analysarbete i kvalitativ forskning*. Lund: Studentlitteratur.

Wykes, Maggie (2001) *News, Crime and Culture*. London: Pluto Press

7.2 Vetenskapliga artiklar

Boling, Kelli S. (2019). True crime podcasting: Journalism, justice or entertainment? *Radio Journal: International Studies in Broadcast & Audio Media*. 17(2): 161–178.

https://doi.org/10.1386/rjao_00003_1

Buozis, Michael (2017). Giving voice to the accused: Serial and the critical potential of true crime. *Communication & Critical/Cultural Studies*. 14(3): 254–270.

<https://doi.org/10.1080/14791420.2017.1287410>

Hayward, Keith J, Hall, Steve (2021) Through Scandinavia, Darkly: A Criminological Critique of Nordic Noir. *The British Journal of Criminology*. 61(1): 1–21.

<https://doi.org/10.1093/bjc/azaa044>

Katz, Jack (1987). What makes crime “news”? *Media, Culture & Society*. 9(1): 47–75.

<https://doi.org/10.1177/016344387009001004>

Kotisova, Johana (2019). The elephant in the newsroom: Current research on journalism and emotion. *Sociology Compass*. 13(5): 1–11.

<https://doi.org/10.1111/soc4.12677>

Williams, Ashton (2020). Shockingly evil: The cruel invasive appropriation and exploitation of victims’ rights of publicity in the true crime genre. *Journal of Intellectual Property Law*. 27(2): 303–328.

<https://digitalcommons.law.uga.edu/jipl/vol27/iss2/6>

Yardley E, Kelly E, Robinson-Edwards S. (2019) Forever trapped in the imaginary of late capitalism? The serialized true crime podcast as a wake-up call in times of criminological slumber. *Crime, Media, Culture*. 15(3): 503–521.

<https://doi.org/10.1177/1741659018799375>

7.3 Hemsidor

Bell, Sadie, Thrillist (2020). *The All-Time Best Episodes of 'My Favorite Murder'*.

<https://www.thrillist.com/entertainment/nation/my-favorite-murder-best-episodes> (Hämtad 2021-05-06).

Jackson, Jon. Newsweek. (2021-01-28) *The Top 11 True Crime Podcasts Streaming Now*.

<https://www.newsweek.com/best-true-crime-podcasts-1565242> (Hämtad 2021-05-05)

Nationalencyklopedin (u.å.). *True crime*.

<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/true-crime> (Hämtad 2021-04-13)

Poddindex. (u.å. a) *Top 20 vecka 14*

<https://www.poddindex.se/> (Hämtad 2021-04-11)

Poddindex. (u.å. b) *Spöktimmen*.

<https://www.poddindex.se/podcasts/479> (Hämtad 2021-04-12)

Poddtoppen (u.å. a) *Här är de bästa poddarna från 2018*.

<https://poddtoppen.se/basta-podcasts/2018> (Hämtad 2021-04-23)

Poddtoppen (u.å. b) *Här är de bästa poddarna från 2019*.

<https://poddtoppen.se/basta-podcasts/2019> (Hämtad 2021-04-23)

Poddtoppen (u.å. c) *Här är de bästa poddarna från 2020*.

<https://poddtoppen.se/basta-podcasts/2020> (Hämtad 2021-04-23)

Poddtoppen (u.å. d) *Här är de bästa poddarna från 2021*.

<https://poddtoppen.se/basta-podcasts> (Hämtad 2021-04-23)

Poddtoppen (u.å. e) *Samhälle och kultur*. <https://poddtoppen.se/kategori/samhalle-och-kultur>
(Hämtad 2021-04-20)

Shapiro, Ariel. Forbes. (2020-02-03) *Crime Does Pay: 'My Favorite Murder' Stars Join Joe Rogan As Nation's Highest-Earning Podcasters*.

<https://www.forbes.com/sites/arielshapiro/2020/02/03/crime-does-pay-my-favorite-murder-stars-join-joe-rogan-as-highest-earning-podcasters/#183a61da1377> (Hämtad 2021-04-22)

Sveriges Radio (2015) *Lyssnarnas favoriter - topp 10*.

<https://sverigesradio.se/artikel/6195955> (Hämtad 2021-04-23)

Sveriges Radio (2021) *P3 Dokumentär*. <https://sverigesradio.se/p3dokumentar> (Hämtad 2021-04-23)

Sveriges radio (u.å.) *Poddar och program. Mest lyssnade dokumentärer*.

<https://sverigesradio.se/program/teman/7589009> (Hämtad 2021-05-07)

7.4 Tidskrifter

D'Addario, Daniel (2016) The Hidden Danger of TV's True-Crime Obsession. *TIME Magazine*. 1 januari, 187(1): 25–26

Lavoi, Rebecca. Vulture. (2021-03-24) *The 10 True-Crime Podcasts That Changed Everything*. <https://www.vulture.com/article/best-true-crime-podcasts-ever.html> (Hämtad 2021-04-20)

7.5 Podcasts

My Favorite Murder (2018). Fingers Everywhere. [Podcast] Producent: Georgia Hardstark & Karen Kilgariff, Exactly Right 3 maj.
<https://open.spotify.com/episode/4MqSHf2GrDHGyAaGKilVtY?si=bN40aq5DTyKRKGueeHrxQ&nd=1>

My Favorite Murder (2017). Breakfast Wine. [Podcast] Producent: Georgia Hardstark & Karen Kilgariff, Exactly Right 29 juni.
<https://open.spotify.com/episode/0arTnlrgyIjeivVGJ0X9Yx>

P3 Dokumentär (2014). Kidnappningen av Uppsalastudenten. [Podcast] Producent: David Mehr, Sveriges Radio, P3 31 oktober. <https://sverigesradio.se/avsnitt/463865>

P3 Dokumentär (2017). Mordet på Elin Krantz. [Podcast] Producent: Magnus Arvidsson, Sveriges Radio, P3 10 december. <https://sverigesradio.se/avsnitt/987390>

Spöktimmen (2021). Kidnappningar 11. [Podcast] Producent: Jenny Borg & Linn Larsson, Acast 23 februari. <https://play.acast.com/s/spoktimmen/125.kidnappningar11>

Spöktimmen (2018). Nordiska mord. [Podcast] Producent: Jenny Borg & Linn Larsson, Acast 2 oktober. <https://play.acast.com/s/spoktimmen/56.nordiskamord>